

РЕШЕНИЕ

№ 15276

гр. София, 07.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **1946** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мария Шишкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно -процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба вх. № 26627 от 27.01.2025 г. на полицейски орган при Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ при Министерство на вътрешните работи (ГДБОП - МВР), депозирана чрез пълномощник – главен юрисконсулт Д. Б., срещу Решение № 38 от 06.01.2025 г. по НАХД № 13104/2024 г. по описа на СРС, НО, 97 състав, с което е отменена издадена Заповед за задържане на лице рег. № 126633-142 от 03.09.2024г. от П. М. П., на длъжност „инспектор“ в сектор 02, отдел 12 при ГДБОП - МВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР за срок до 24 часа е бил задържан А. И. Т., ЕГН [ЕГН].

В жалбата са изложени съображения за необоснованост и незаконосъобразност на обжалваното решение. Твърди се, че отмененият административен акт отговаря на изискванията за форма и съдържа всички изискуеми реквизити, съгласно чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, включително и пълно описание на фактическите основания. В този аспект се сочи, че към момента на задържане на лицето са били установени данни за съпричастността му към извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 1 вр. чл. 248а, ал. 2 и ал. 5 от НК, за разследването на което е образувано ДП 47/2024 г. по описа на ГДБОП - МВР. Застъпено е становище, че съблюдавайки целите на ограничителната мярка – разкриване на престъплението и недопускане заличаването на следи и относими доказателства, полицейският орган е упражнил законосъобразно правомощията си по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Изложени са подробни съображения за неоснователност на изводите на съда за

несъобразяване с целта на закона и принципа за съразмерност. Твърди се, че в конкретния казус прилагането на административната мярка е било оправдано поради наличните данни за съпричастност към разследваното престъпление и надделяващия обществен интерес от своевременно провеждане на обективно, всестранично и пълно разследване. С тези аргументи е обоснована теза за липса на предпоставки за приложение на отменителните основания по чл. 146 от АПК и наличие на такива за отмяна на решението на Районния съд като неправилно и постановено при съществено нарушение на процесуалните правила. Претендира се юрисконсултско възнаграждение в полза на ГДБОП – МВР. При условията на евентуалност е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение над минималния предвиден размер в Наредба № 1/2004 г.

В писмения отговор на касационната жалба, депозиран от процесуалния представител на задържаното лице – адв. З. С., САК е направено искане да бъде отхвърлена като неоснователна, а атакуваното с нея решение – оставено в сила като обосновано и законосъобразно. Изложени са подробни аргументи за несъответствие на съдържанието на процесната заповед за задържане на лице с изискванията на материалния закон, включително и с данните за самоличност на задържаното лице, които обосновано са послужили като основание за отмяната ѝ. Поставен е акцент върху декларативното позоваване на принципа за съразмерност, въпреки липсата на конкретни фактически твърдения за наличие на данни за предотвратяване или преустановяване извършване на престъпление, конкретно от задържаното лице А. Т. и то към момента на прилагане на принудителната мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Претендират се направените разноски.

Касаторът не участва в съдебното заседание пред настоящата инстанция. В представените по делото писмени бележки и в съдебното заседание, процесуалният му представител поддържа направените искания в касационната жалба и аргументите, с които са обосновани.

Пълномощникът на ответника по жалбата – адв. З. С. поддържа становището, изложено в писмения отговор. Счита, че в конкретния казус задържането на доверителя ѝ е проява на полицейски произвол. Представя списък по чл. 80 от ГПК за размера на направените разноски за адвокатско възнаграждение и доказателства за извършването им.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че жалбата е основателна и следва да бъде уважена.

Административен съд – София-град, XXIII касационен състав, въз основа на приложените доказателства и становището на страните, преценявайки наведените касационни основания, прие за установено от фактическа и правна страна :

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от процесуално легитимирано лице, по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, в предвидения в чл. 211, ал. 1 от АПК преклузивен срок (съобщението за изготвеното решение е връчено на 17.01.2025 г., а жалбата е заведена в СРС с вх. № 26627 на 27.01.2025 г.), срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт, съгласно чл. 72, ал. 4, предл. второ от ЗМВР.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

За да постанови съдебния си акт, СРС е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 03.09.2024 г. в 10:00 ч. А. И. Т. е задържан, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, в помещение за временно задържане за срок до 24 часа, въз основа на издадена заповед рег. № 126633-142 от полицейски орган - инспектор в сектор 02, отдел 12 при ГДБОП – МВР - П. М. П.. Като фактическо основание в заповедта е посочено, че за лицето има данни, че е участник в ОПГ,

извършващо престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 1 вр. чл. 248а, ал. 2, т. 5 от НК, след което са цитирани лични данни на друго лице - А. А. Т., ЕГН [ЕГН]. Останалата информация относно придобитите данни за извършвана престъпна дейност, предмет на разследването по ДП 47/2024 г. по описа на ГДБОП – МВР и за целта на прилаганата принудителната мярка – пресичане на извършвана престъпна дейност, осигуряване на присъствието на задържаното лице при извършване на действия по разследване по воденото досъдебно производство, както и предотвратяване на евентуално уведомяване на други лица, съпричастни към извършваната престъпна дейност – обстоятелства, които биха довели до разконспириране на извършваните мероприятия, укриване на всички участници в престъпната дейност и възпрепятстване възможността за събиране на годни доказателства по воденото разследване, също са отнесени към личните данни на лицето А. Т..

Периодът на задържане, отразен в заповедта е за времето от 10:00 часа на 03.09.2024 г. до 17:00 ч. на същия ден, т. е. в рамките на 7 часа. Към заповедта е приложена подписана саморъчно от задържаното лице бланкова декларация, в която е посочено, че е запознат с правата си при задържането, че не желае адвокатска защита по негов избор, няма здравословни проблеми, не желае адвокат по реда на Закона за правната помощ, не желае медицински преглед от лекар, не желае за задържането му да бъде уведомяван член на семейството му или друго заинтересовано лице, уведомен е за правото на свиждане и не се нуждае от специална хранителна диета. Извършен е личен обиск на задържаното лице, документиран с протокол, в който са описани всички установени при задържането вещи. При освобождаване на лицето иззетите вещи са върнати, което е отразено в нарочно съставена за целта разписка (л. 19).

В хода на съдебното производство страните не са ангажирали други доказателства.

Въз основа на тези данни, установени от приложените към административната преписка документи, Районният съд е приел, че оспорената заповед е издадена от материално компетентен орган, при спазване на предписаната от закона форма, но при липса на конкретно изложени фактически данни относно задържаното лице, обосноваващи посоченото правно основание по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Позовал се е и на липсата на приложени към преписката доказателства, въз основа на които може да бъде установено и проверено твърдението за причастност на задържаното лице А. Т. към разследваната престъпна дейност. Констатирал е и, че не са представени доказателства и досежно воденото разследване по цитираното ДП 47/2024 г. по описа на ГДБОП – МВР, като в този смисъл е посочено, че твърденията в мотивите на заповедта касаят друго лице – А. А. Т., без да има данни за връзка между това лице и задържания А. Т.. Липсата на фактическа обосновааност, законосъобразно е послужила на съда да направи извод и за несъответствие на приложената принудителна административна мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР с целта на закона, доколкото е нарушен основният принцип за съразмерност при упражняване на административните правомощия.

Съдът е приел, че лаконичното цитиране на номера на досъдебното производство и разпоредбата от Особената част на Наказателния кодекс са недостатъчни, за да отговорят на изискването за съдържание, по смисъла на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. Изложил е аргументи за необосновано ограничаване на правата на задържаното лице, несъответно на целите, отразени в мотивите на обжалвания административен акт.

Касационната инстанция споделя изводите в мотивите на обжалваното решение, че задържането на лицето А. И. Т. въз основа на оспорената заповед рег. № 126633-142 от 03.09.2024 г. издадена от полицейски орган при ГДБОП - МВР не отговаря на основополагащите общи принципи за ограничаване на правото на свободно придвижване - законност и произволност. За да отговори на този стандарт упражняването на правомощието по чл. 72, ал. 1,

т. 1 от ЗМВР изисква в заповедта за задържане на лице да е посочено не само правното основание, но и да са описани конкретни фактически обстоятелства, при които е извършено противоправното деяние, към което се твърди да е причастно конкретно лицето, спрямо което се прилага принудителната административна мярка. Следва да са изложени и факти, установяващи необходимостта от прилагане именно на този вид принудителна административна мярка. Цитирането на текст от Особената част на Наказателния кодекс и на конкретно досъдебно производство не отговаря на съществения въпрос - кои известни факти към момента на издаване на заповедта са послужили на административния орган да приеме, че е извършено общественоопасно, противоправно и съставомерно деяние по чл. 321, ал. 3, т. 1 вр. чл. 248а, ал. 2, ал. 5 от НК и в какво конкретно се изразява причастността на задържаното лице към това деяние.

Непредставянето на материали от цитираното в заповедта ДП № 47/2024 г. по описа на ГДБОП – МВР при установеното несъответствие на данните за самоличността на задържаното лице, както и на данни за връзка с лицето, сочено като ръководител на ОПГ, не позволява да се правят изводи относно съществени обстоятелства от значение за прилагане на конкретната принудителна административна мярка като - кога и на какво основание е започнало разследването, участвало ли е задържаното лице и в какво качество при провеждане на действия по разследването, включително и след задържането, какви действия по разследването са извършени до задържането на лицето и съдържа ли се информация в събраните доказателствени средства, която е относима конкретно към поведението на задържаното лице и връзката му с разследваната престъпна дейност.

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме за законосъобразен и съответен на анализа на приложените доказателства, изводът на Районния съд за наличие на основанията по чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 5 от АПК, на които се е позовал, за да отмени оспорената заповед за задържане на лице, издадена от полицейски орган при ГДБОП - МВР.

Липсата на конкретни фактически основания за задържането, както и на твърдени съставомерни действия или бездействия на задържаното лице, които са относими към разследвана престъпна дейност, с основание се сочи от процесуалния му представител като абсолютно основание за отмяна на оспорения административен акт, поради несъответствието му със задължителното тълкуване, дадено в т. 2 на Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. по тълк. дело 4/2002 г. на ВАС. Дори и когато действа при оперативна самостоятелност – по целесъобразност, полицейският орган е длъжен да посочи конкретните причини, които обосновават необходимостта от задържане на лице, за да може задържаният да се запознае с тях и да организира защитата си. В заповедта не са обективирани факти или обстоятелства, които позволяват дори да се презюмират извършени действия или бездействия на лицето, спрямо което е постановена принудителната мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Фактическата необоснованост на приложената принудителна мярка предполага несъответствието ѝ с целта на закона, доколкото прилагането следва да е необходимо за постигане на законовите цели. В настоящия казус нито е обосновано, нито е доказано, че за постигане на предвидените от закона цели е било необходимо задържането на А. Т..

По изложените съображения обжалваното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК касаторът следва да заплати направените разноски от ответника за адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в настоящото производство. В представения Договор за правна защита и съдействие е отразен размер на заплатено възнаграждение 1 200 лева, от които 200 лева ДДС.

Същият надвишава с около 30% възнаграждението, платено за процесуално представителство във въззивното производство. Отчитайки фактическата и правна сложност на конкретния казус, процесуалното участие на пълномощника в касационното производство – изготвяне на писмен отговор на касационната жалба и участие в едно съдебно заседание, настоящият съдебен състав счете за основателно възражението за прекомерност, направено от процесуалния представител на касатора в приложените писмени бележки и в съдебното заседание. На основание чл. 78, ал. 5 от ГПК във вр. чл. 144 от АПК и чл. 35а от Наредба № 1/2004 г. в тежест на касатора следва да бъде възложено заплащането на сума равностойна на платеното адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в предходното производство, а именно в размер на 900,00 лева, който включва и начисления ДДС.

Доколкото в касационното производство, съгласно разпоредбата на чл. 72, ал. 4, изр. второ от ЗМВР, приложим е процесуалният ред по Глава дванадесета от АПК, на основание чл. 227а от АПК се дължи държавна такса, за заплащането на която по делото не е приложен документ, поради което касаторът ГДБОП – МВР следва да заплати в полза на бюджета на Съдебната власт, по сметка на Административен съд – София – град сумата от 70,00 лева.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София – град, XXIII касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 38 от 06.01.2025 г. по НАХД № 13104/2025 г. по описа на СРС, НО, 97 състав.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ при Министерство на вътрешните работи да заплати на А. И. Т., ЕГН [ЕГН] направените разноски за процесуално представителство в касационното производство в размер на 900 (деветстотин) лева.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ при Министерство на вътрешните работи да заплати в полза на бюджета на Съдебната власт по сметка на Административен съд – София – град, на основание чл. 227а от АПК, държавна такса в размер на 70 (седемдесет) лева за разглеждане на касационната жалба против решение по НАХД № 13104/2025 г. по описа на СРС, НО, 97 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.